

РЕШЕНИЕ

№ 11539

гр. София, 24.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 26.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **6729** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84, ал.3 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК). Образувано е във връзка с Решение № 6863 от 23.06.2025 г., постановено от Върховния административен съд по адм.дело № 5354/2025 г., отменящо Решение № 10323 от 25.03.2025 г. на Административен съд-София град, постановено по адм.дело № 7373/2024 г., с което е отхвърлена жалбата на А. А. А., гражданин на С. А., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], която жалба е подадена чрез адв.В., против Решение № 7317/28.06.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците, и делото е върнато за ново разглеждане жалбата на А. А. А. против Решение № 7317/28.06.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците, с което на оспорващия е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и немотивирано. Подателят ѝ твърди, че същото е постановено в противоречие с административно-производствените правила и материалния закон, както и в несъответствие с целта на закона. Оплаква се, че в административното производство не са приобщени и обсъдени доказателствата по адм.дело № 9432/2023 г. на АССГ, с решението по което е отменен отказът да му се предостави международна закрила. Смята, че е нарушен принципът на равенство в административното производство. Настоява Съдът да вземе предвид Решение от 22 септември 2022 г. на Съда на ЕС по дело С-159/21. Изтъква, че административният орган е длъжен сам да вземе решение, което да е основано на събраните в производството доказателства, фактически и правно мотивирано. Счита, че от бежанската му история става ясно, че той попада в хипотезата на чл.8 и чл.9, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Моли Съда да отмени оспореното

решение. В с.з. жалбоподателят не се явява, а процесуалният му представител адв.Ж. поддържа депозираната жалба и моли Съда да я уважи.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците, в с.з. чрез юк.К. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх.№ УП-20720/23.11.2021 г. жалбоподателят е поискал международна закрила. С Решение № 4336/25.05.2022 г. на Председателя на ДАБ отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението е обжалвано по съдебен ред пред АССГ, за което е образувано адм.дело № 5477/2022 г., като с Решение № 1046 от 20.02.2023 г. жалбата е отхвърлена.

Съдебният акт е отменен с Решение № 8945 от 27.09.2023 г. на ВАС по адм.дело № 4431/2023 г. и делото е върнато за ново разглеждане в АССГ.

При новото разглеждане на делото пред АССГ е образувано адм.дело № 9432/2023 г., като с Решение № 226 от 09.01.2024 г. е отменено Решение № 4336/25.05.2022 г. на Председателя на ДАБ.

Съдебният акт е оставен в сила с Решение № 5197 от 24.04.2024 г. на Р. по адм.дело № 2503/2024 г.

Въз основа на влязлото в сила съдебно решение е проведено ново административно производство, приключило с Решение № 7317/28.06.2024 г. на Председателя на ДАБ, с което на жалбоподателя е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението е обжалвано по съдебен ред пред АССГ, за което е образувано адм.дело № 7373/2024 г., като с Решение № 10323 от 25.03.2025 г. жалбата е отхвърлена.

Съдебният акт е отменен с Решение № 6863 от 23.06.2025 г. на ВАС по адм.дело № 5354/2025 г. и делото е върнато за ново разглеждане в АССГ.

Предмет на настоящото дело е жалбата на А. А. А. против Решение № 7317/28.06.2024 г. на Председателя на ДАБ, с което на оспорващия е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Обжалваното решение е постановено по молба вх.№ УП-20720/23.11.2021 г. по описа на ДАБ (л.539 от адм.дело № 7373/2024 г.), подадена от А. А. А., гражданин на С. А., [дата на раждане], народност – арабин, семейно положение – женен, религиозна принадлежност - мюсюлманин сунит. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл.30, ал.1 ЗУБ.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: [банкова сметка] и му е генериран ЛНЧ: [ЕГН].

С молителя в хода на първото административно производство е проведено интервю рег.№ УП-20720/08.12.2021 г. (л.514 от адм.дело № 7373/2024 г.), в което той е заявил, че е напуснал С. А. през месец март 2013 г. със самолет легално за Е., където останал около 5 месеца, а впоследствие отново със самолет е пристигнал легално в Катар през месец август 2013 г. Посочил е, че е направил опит да напусне легално страната със самолет за К., но е бил спрял от катарските власти, защото нямал право да напуска страната, а единствената възможност била да се върне с кола в С. А.. С помощта на активисти в Катар му било дадено разрешение да напусне страната легално със самолет за Л., след което отново със самолет пристигнал в Турция в началото на 2014

г. Разказал е, че след пристигането си в Турция е останал там 7 години. През 2021 г. взел решение да премине в България, преминал границата нелегално на 23.10.2021 г., пеша, заедно с двама сирийци, без помощта на трафикант. Допълнил е, че с помощта на GPS-навигация се отправили към [населено място], но по пътя били задържани от българската полиция. Мотивирал е молбата си за закрила с политическо преследване в страната му на произход. На интервюто чужденецът е разказал, че през 2012 г., когато в Близкия И. избухнала т.нар. "Арабска пролет", е взел участие в протестните митинги. Целта на протестите е била в С. А. да се въведе конституционна монархия по примера на Великобритания. Официалните власти извикали родителите му на разпит и същевременно конфискували всички компютри и лаптоп от дома му. След тези събития той бил посъветван от баща си да напусне страната. Изтъкнал е, че след пристигането си в [населено място] се е занимавал с журналистическа дейност, като пишел статии под различни имена, за да не пострада семейството му. Посочил е, че в Турция била създадена група под ръководството на Д. Х. и молителят и други хора работели под неговото ръководство. Тази група се занимавала с проблемите на хората и техните права в С. А. и по-специално смъртните наказания над малолетни и непълнолетни деца. След убийството на Д. Х. той участвал в протестен митинг в [населено място]. Чужденецът е изложил, че се страхува да се завърне в страната си на произход поради връзките си с изявени критици на официалната власт в страната, като Д. Х. и О. А. А., като е допълнил, че разполага със записани свои разговори с посочените лица.

С молителя отново в хода на първото административно производство е проведено и второ интервю рег.№ УП-20720/04.03.2022 г. (л.374 от адм.дело № 7373/2024 г.), в което той е заявил, че в държавата си на произход в края на 2012 г. е участвал в митинг, организиран от родителите на политически затворници, понеже бил солидарен с тях. Посочил е, че има доказателства относно дейността си в С. А. - аудиозапис на разговор с О. А. А., намиращ се в К.. В И. е участвал в протест след убийството на Д. Х.. Не е членувал в политически партии. Като причини за напускане на страната си на произход е изтъкнал, че родителите му се притесняват от службите, особено след като той е напуснал страната. Като втора причина е посочил, че преди около една година и два месеца жена от опозицията в И. е арестувана от саудитските власти и едно от обвиненията към нея било, че се е срещала с него. Допълнил е, че саудитските власти използват софтуер, с помощта на който успели да проникнат в телефоните на Д. Х. и О. А. А. и така разбрали за връзките му с тях.

В хода на второто административно производство, в което е издадено обжалваното в настоящото производство решение, с молителя е проведено интервю рег.№ УП-20720/17.05.2024 г. (л.180 от адм.дело № 7373/2024 г.), в което той е заявил, че политическите му възгледи се изразяват в неговата цел страната му да е демократична страна, да има граждански права в широкия смисъл ма думата, да стане конституционна монархия. Целта на исканията им за конституционна реформа през 2012 - 2013 г. е била да се постигнат изменения на наказателния кодекс, но не са постигнали никакви резултати. Споделил е, че в момента движението за конституционна реформа няма никаква активност в страната му, всички членове на движението са задържани. След напускането на С. А. молителят започнал да работи активно с опозицията. Заявил е, че правителството има възможност да проследява телефоните и е бил проследен телефонът на негов приятел. С него са имали планове да подпомагат хора, избягали от страната. Участвал е и в проекта "Армия на пчелите", където бил координатор. Целта била противопоставяне на режима и доказване, че няма демокрация. С движението периодично са били организирани медийни изяви против режима, например протест пред посолството на С. А. в И. след смъртта на Дж. Х.. Използвали са социалните медии, публикували са в различни американски и британски вестници. В Нетфликс е бил пуснат филм "Дисидент", молителят не знае кой го е направил. Разполага с

профил само в Туитър. Отказал да отговори на конкретни въпроси за контактите си с Д. Х. с аргумент, че се касае за секретна информация, засягаща опозицията. От полицията са конфискували лаптопи и компютри, на които молителят е пишел политическите искания за промени на конституцията. След това са разпитвали родителите му за това кои са били неговите приятели. Въпреки че е бил издирван от полицията, молителят не е имал проблеми при издаването на документи за самоличност. Получавал е в последно време заплахи за живота си от хора, които работят за саудитските тайни служби. В заключение е заявил, че има папка с документи относно отправените заплахи към него при неговия адвокат.

В хода на първото административно производство с писмо рег.№ М-2519/27.01.2022 г. на ДАНС (л.383 от адм.дело № 7373/2024 г.), съгласно чл.41, ал.1, т.1 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност" агенцията е уведомила ДАБ, че специализираният орган не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето, регистрирано като А. А. А.. Впоследствие, с писмо рег.№ М-7751/07.04.2022 г. на ДАНС (л.364 от адм.дело № 7373/2024 г.), агенцията е уведомила ДАБ, че специализираният орган разполага с информация, че лицето, регистрирано като А. А. А. представлява заплаха за националната сигурност и ДАНС възразява да му бъде предоставена закрила в Република България.

В хода на второто административно производство, в което е издадено обжалваното в настоящото производство решение, с писмо рег.№ М-2554/19.01.2024 г. на ДАНС (л.294 от адм.дело № 7373/2024 г.), агенцията е уведомила ДАБ, че специализираният орган продължава да поддържа становището си, че молителят представлява заплаха за националната сигурност на Република България.

След извършен анализ на всички относими факти, свързани с личното положение на кандидата и със страната му на произход, Председателят на ДАБ е извел извод за неоснователност на молбата за международна закрила. Приел е, че чужденецът не е обосновал наличието на риск за неговия живот или свобода в държавата му по произход по смисъла на закона. Изтъкнал е, че лицето не заявява да е преследвано по етническата или религиозната си принадлежност в страната си, а твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване. Заявените доводи за племенна вражда във връзка със земеделска земя не могат да бъдат кредитирани като основание по чл.8, ал.1 ЗУБ, обосноваващо страх от преследване. Наред с това Председателят на ДАБ е приел, че общата обстановка в С. А. не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл.8, ал.1 ЗУБ. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо заявителя няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. Административният орган е допълнил, че чужденецът не е осъждан, не е бил преследван от официалните власти, нито е заплашван или преследван по етнически или религиозни причини. В хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. Административният орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като молителят не е бил принуден да напусне страната си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Прието е, че спрямо молителя не е налице заплаха поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Обсъдена е подробно представената официална справка за страна по произход на молителя. Административният орган е направил заключение, че посочените лични мотиви на молителя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл.9, ал.1 ЗУБ. Административният орган е приел, че по отношение чл.9, ал.8 ЗУБ, където се произнася в условията на оперативна самостоятелност,

посочените от чужденеца лични мотиви за желанието му да получи статут не се оценяват като хуманитарни с оглед предоставянето на хуманитарен статут.

При първото разглеждане на делото в АССГ е обособен том класифицирана информация, съдържащ Доклад рег.№ 202001-001-03/Т-6-4324/17.09.2024 г. на ДАНС, изпратен с писмо рег.№ 202001-001-03/М-6-2909/17.09.2024 г. на същата агенция, вх.№ 1-102/19.09.2024 г. по описа на АССГ. Информацията е приета по настоящото дело с протоколно определение от 26.02.2026 г.

При първото разглеждане на делото в АССГ е прието за послужване адм.дело № С-5/2024 г. на АССГ.

В хода на съдебното производство при настоящото разглеждане на делото са представени следните писмени доказателства от процесуалния представител на ответника: справки вх.№ МД-02-63/23.02.2026 г. и вх.№ МД-02-62/23.02.2026 г. относно С. А.; протокол от с.з. по адм.дело № 5978/2024 г. на АССГ; Решение № 14 от 21.10.2024 г. на АССГ по адм.дело № С-5/2024 г.

При първото разглеждане на делото в АССГ е разпитан свидетелят И. Л. С., който е заявил, че работи като журналист в БНР и се занимава със случая на А. А.. Чел е негови постове в Инстаграм, в Туитър и т.н., в които той се бори срещу режима в С. А. и е заплашван, а С. А. е третата страна в света по изпълнение на смъртни присъди на политически опоненти и десиденти, след И. и Китай. Смята, че ако той бъде депортиран в С. А. и не получи политическо убежище в България, го очаква смърт или дългогодишен затвор. А. не е радикал, той е либерален дисидент, цели просто демократизиране на режима в С. А., не е против режима на монархията, а просто е за конституционна, демократична монархия. Бил е част от кампанията "Затворник докога", която се е борела за подобряване условията на живот и освобождаване на политическите затворници в С. А.. Единствената причина да избере да дойде в България е необходимостта да подмени своите документи в посолството на С. А.. А. е споделял с мен, че е заплашван от властта в С. А., както и неговото семейство. Журналистическата дейност той развива в Турция, но това е достатъчно, за да привлече вниманието на страната му. Той е дисидент, против властта е и е защитавал политическите затворници.

При първото разглеждане на делото в АССГ по реда на чл.176 ГПК жалбоподателят е направил изявление, като е заявил, че по неговото дело ДАБ е издаде няколко решения, които са слаби. Смята, че ДАБ се стареа да удължи това дело. Иска да се постигне справедливост и правосъдие по делото. предоставил е едно видео, заснето след убийството на журналиста Д. Х. в И. и там се вижда как са издигнали лозунги против принца и властта в С. А. и след това е получил заплахи от хора, свързани с властта в С. А.. Оспорва извода на ДАБ, че след като е напуснал законно С. А., това доказва, че няма никаква опасност за неговия живот. Нито един саудитец не е напуснал незаконно страната, тъй като има гранична власт. Оспорва извода на ДАБ, че С. А. е сигурна страна, според него това противоречи на статии, издадени от международни организации като "Х. райтс уоч" към ООН, "А. интернешънъл", "Ф. хаус", на информация от външните министерства на демократичните държави, които се отнасят до човешките права. Моли ДАБ да отчита тези неща, които са важни за неговото дело.

При така установеното по фактите Съдът формира следните правни изводи:

Оспореното решение е връчено на молителя на 28.06.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 12.07.2024 г., за което при настоящото разглеждане на делото се изискаха доказателства от "Български пощи" ЕАД (л.30). Жалбата е подадена от надлежно упълномощен адвокат (л.12 от адм.дело № 7373/2024 г.), поради което същата е процесуално допустима.

Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Председателя на ДАБ. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В процедурата не са нарушени чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ.

Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителя в присъствието на преводач.

По време на интервюто на чужденеца е предоставена възможност да изложи съображенията си относно неговата молба за предоставяне на международна закрила пред лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Осигурени са всички условия, които дават възможност на кандидата да изложи основанията за своята молба по последователен начин. Интервюто е проведено от интервюиращ орган, който е отчел личните и общите обстоятелства във връзка с молбата на търсещия закрила, който е бил в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто, избран е преводач, който да е в състояние да гарантира подходящо общуване между кандидата и лицето, което провежда интервюто. Общуването се осъществява на предпочетен език на кандидата, освен ако няма друг език, който той разбира и на който той е в състояние да общува ясно. Когато това е възможно, държавите-членки предоставят преводач от същия пол, ако кандидатът е поискал това, освен ако решаващият орган няма причини да смята, че искането е на основания, които не са свързани със затруднения от страна на кандидата да представи изчерпателно основания за молбата си. От своя страна на проведеното интервю, кандидатът е дал обяснения, свързани с неговата бежанска история, интервюто е обективизирано в протокол от проведеното интервю. Оспорващият е подписал протокола, като текстът е бил преведен на разбираем за него език, отново с помощта на преводач от арабски език.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона форма и същият съдържа законово изискуемите реквизити. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

Обсъдени са всички изложени от молителя факти, като е извършена преценка на тяхната достоверност. Формираните изводи са следствие на правилна преценка на доказателствата.

Поради предоставена от ДАНС информация органът е формирал извод, че кандидатът представлява заплаха за националната сигурност на България. По силата на чл.12, ал.1, т.6 ЗУБ статут на бежанец не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност, а според чл.12, ал.2, т.4 от закона хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото или за националната сигурност. Съгласно чл.14, § 5 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година в случаите, описани в § 4 б.а и б.б на чл.14 (когато са налице разумни основания лицето да бъде разглеждано като заплаха за сигурността на държавата-членка, в която се намира; като осъдено с влязла в сила присъда за особено тежко престъпление, лицето представлява заплаха за обществото в тази държава-членка), държавите-членки могат да решат да не предоставят статут на бежанец, когато подобно решение все още не е било взето. А съгласно чл.17, ал.1, б."г" от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира.

В изпълнение на законово определените си правомощия, и при прилагане на конспиративност при съчетаване на гласни и негласни методи и средства при осъществяване на възложената със ЗДАНС оперативно-издирвателна дейност, включително и след извършен анализ на данните, органите на ДАНС са придобили информация, която обосновава издаването на обжалваното решение.

В настоящия случай административният орган е обосновал решението за отказа от предоставяне на международна закрила с данните, съдържащи се в писмо рег.№ М-7751/07.04.2022 г. на ДАНС, според което при агенцията е налице информация, че лицето, регистрирано като А. А. А. представлява заплаха за националната сигурност и ДАНС възразява да му бъде предоставена закрила в Република България. В хода на второто административно производство, с писмо рег.№ М-2554/19.01.2024 г. на агенцията е уведомила ДАБ, че специализираният орган продължава да поддържа становището си, че молителят представлява заплаха за националната сигурност на Република България. Безспорен по делото е фактът на получаване на отговор на ДАНС, както и неговото съдържание. Тази фактическа обстановка изпълва хипотезата на чл.12, ал.1, т.6 ЗУБ.

Легално определение на понятието "Национална сигурност" се съдържа в § 1, т.1 от ДР на ЗДАНС, съгласно която: "Национална сигурност" е динамично състояние на обществото, при което са защитени

териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите, основните права и свободи на гражданите, устойчивото икономическо развитие и благосъстоянието на населението, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети. В т.2 на същия параграф е въведено легално определение на понятието "Посегателство срещу националната сигурност" - целенасочени действия или бездействия на лица, групи или организации, водещи до процеси или събития, нарушаващи устойчивото състояние на националната сигурност на Република България. С разпоредбата на § 1, т.14, б."д" от ДР на ЗЗКИ е посочено, че "Интереси на Република България, свързани с националната сигурност" са гарантирането на суверенитета и териториалната цялост и защитата на конституционно установения ред в държавата, включително разкриване, предотвратяване и противодействие на терористични действия.

По силата на чл.4, ал.1 ЗДАНС агенцията извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред. Според чл.4, ал.1, т.11 и т.14 от закона компетентността на агенцията е в областта на защита на националната сигурност от посегателства, свързани с международен тероризъм и екстремизъм, както и финансирането им, и посегателства свързани с миграционни процеси. В изпълнение на тези задачи ДАНС извършва контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденците.

С нормата на чл.5 ЗДАНС на агенцията е възложено да организира и провежда оперативно-издирвателна и оперативно-техническа дейност за наблюдение и контрол на лица, обекти и дейности по реда на този закон. Съгласно нормата на чл.6, ал.3 от закона агенцията осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България. ДАНС осъществява възложените със ЗДАНС дейности чрез своите органи, чиито правомощия са разписани в чл.123, ал.2 ЗДАНС.

Информацията, събрана от ДАНС в изпълнение на специалните ѝ правомощия по чл.4, ал.1 ЗДАНС, безспорно е резултат от процедура, при която се извършват дейности по наблюдение, разкриване, противодействие, предотвратяване и пресичане на замислени, подготвяни или осъществявани посегателства срещу националната сигурност (чл.4, ал.2 ЗДАНС). Именно поради специфичния характер на информацията, съдържаща данни касаещи националната сигурност, тя не може да бъде предоставяна в пълен обем на лица извън агенцията, включително на Съда и страните по делото.

Преценката на цитираните нормативни текстове налага извода, че становището на ДАНС обвързва Председателя на ДАБ със задължителност. Защитата на националната сигурност съставлява особено важен държавен и обществен интерес. С процесното решение е постигната законовата цел и е възстановено състоянието на защитеност на националната сигурност на страната ни. Цитираните норми на ЗДАНС и ЗУБ са императивни и на административния орган не е предоставена преценката дали да предостави исканата закрила, а напротив, има законова забрана за предоставяне и на статут на бежанец, и на хуманитарен статут.

Неоснователно подателят на се позоваване на практиката на СЕС. В Решение от 22 септември 2022 г. по дело С-159/21 е постановено, че не се допуска национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за националната сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице, като се основава на споменатото становище. Решаващият орган не може просто да приведе в действие решение или становище, прието от друг орган, което е задължително за него по силата на националната правна уредба, и само на това основание да откаже да предостави субсидиарна закрила, а е длъжен сам да вземе решение, въз основа на събраните в производството доказателства, което решение да е фактически и правно мотивирано.

На първо място следва да се констатира, че органът със специализирани функции в областта на националната сигурност е дал *мотивирано* становище, че молителят представлява заплаха за националната сигурност на България. Действително, от Доклад рег.№ 202001-001-03/Т-6-4324/17.09.2024 г. на ДАНС се установяват редица обстоятелства, които дават основание да не се приема за достоверна изложената бежанска история от молителя и настоящ жалбоподател. Специализираният орган е установил,

че чуждият гражданин умишлено, в устна и писмена форма дава невярна информация относно своя случай, като се представя с чужда самоличност, като подробни данни в тази насока се намират в обособения том класифицирана информация. Такива обстоятелства са установени и в хода на административното производство пред ДАБ, като издателят на обжалваното решение е констатирал проблем в тази насока. Самоличността на чужденеца е установена с подписана декларация по реда на чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ, въпреки че той е заявил факта на притежавана лична карта и национален паспорт, с който законно напуснал страната си. Правилно административният орган не е кредитирал с доверие изложената причина за непредставянето на паспорта за целите на производството, който паспорт по думите на молителя е останал в Турция, защото последният се е притеснил да не да го изгуби по пътя или да го унищожи от водата и калта. В случая е изведен логичен извод за умишлено унищожаване или прикриване на документ от съществено отношение за самоличността и националността на търсещия закрила. Не са налице приемливи причини от поддържане на неистинска самоличност пред българските власти. Съдът също не може да кредитира с доверие нито едно от твърденията на лице, което сменя своята самоличност. Представянето на фалшиви данни пред компетентните държавни органи от търсещото закрила лице, свързано с неговата самоличност и националност, представлява нарушение на българското законодателство като цяло и на ЗУБ в частност. Това обстоятелство показва наличие на склонност към умишлено даване на невярна информация и поставя под съмнение достоверността на цялата бежанска история на молителя.

В представения по делото доклад, цитиран по-горе се съдържа информация относно причините и годината на напускане на жалбоподателя на страната му, местопребиваването и контактите му в периода 2013 г.-2018 г., свързани с участието му в конкретна организация; относно предварително организираното и тактически оборудвано нелегално влизане в България през октомври 2021 г.; относно предварително обмислената и лансирана история за миналото на жалбоподателя, представяща го като саудитски дисидент; относно склонността му към провокативни действия. Ето защо следва да се приеме, че становището на специализирания орган е мотивирано и не е изпълнена хипотезата, застъпвана в решението на СЕС по дело С-159/21.

Наред с това Съдът намира, че Председателят на ДАБ е извършил и *собствена* самостоятелна преценка за релевантните за случая факти в съответствие с Решение на СЕС по дело С-159/21 и даденото с него тълкуване. Обосновано органът е приел за неоснователни изложените от молителя опасения за преследване, доколкото той безпрепятствено и напълно законно е напуснал С. А., което не би било възможно в случай че същият е именно дисидентът-опозиционер, за който се представя. Още повече, молителят единствено предполага, че е в списъка на издирваните лица, като смята, че саудитските власти сигурно са разбрали, че и той имал връзка с критици на режима. Прикривайки истинските си намерения, той е съставил недостоверна бежанска история, изградил е фалшива дисидентска дейност, базирайки я на общоизвестна информация за С. А. и включвайки в нея лица с критично мнение относно саудитските власти с цел по-голяма достоверност. Правилно и обосновано със самостоятелно установените в производството факти, Председателят на ДАБ е приел, че, пристигайки в Република България, чужденецът не е имал намерение да се предаде доброволно на българските власти и да поиска закрила, доколкото целенасочено е ползвал GPS системата за глобално позициониране, като се е стремил към точно определен населен пункт. По-нататък на органа е направил впечатление използваният от чужденеца ореол на секретност около своята дейност. Същият го използва като претекст за отказ от изчерпателен отговор на зададени въпроси. Правилно това му поведение е прието за съзнателен отказ от предоставяне на подробности за изясняване на важни елементи от бежанската му история. В. е и направеният извод, че цялостният анализ на твърденията на молителя води до заключение, че той не е в състояние да докаже безспорно твърдяната си близка връзка с критици на управляващия режим Д. Х. и О. А.. Същият не може да даде ясен и конкретен отговор какво е правил в Е. и как се е издържал там в продължение на пет месеца, заявявайки в интервюто от 17.05.2024 г., че имал спестени пари и че в Е. е размишлявал върху съдбата си и какво да прави със своя живот. За същия период докладът на ДАНС сочи, че чужденецът е имал различни занимания, далеч не толкова безобидни, като подробни данни в тази насока също се намират в обособения том класифицирана информация.

Изложените от ДАНС данни не могат да бъдат оспорени и опровергани в това административно

производство. Извадките от медийни публикации и статии, приложени към цитираните производства, представляват печатни материали, поради което могат да бъдат доказателство единствено за съществуването на публикациите, но не и за тяхната достоверност, като съдържащата се в тях информация подлежи на самостоятелно доказване. По правната си природа печатните материали са частни документи, всеки един от тях съдържа текст с повествователен характер и строго личното мнение на автора, поради което са лишени от удостоверителна стойност. Освен това същите нямат отношение към преценката дали лицето представлява заплаха за националната сигурност. Налага се изводът, че като се е позовал на отрицателното становище на компетентния орган, издателят на обжалваното решение правилно е приложил материалния закон.

Изложеното дотук е достатъчно да обоснове неоснователност на жалбата, но за пълнота на изложението и в изпълнение указанията на ВАС, дадени с отменителното му решение, Съдът ще се спре и на следните съществени моменти:

Неоснователен е доводът за неправилна преценка на фактите в оспореното решение. Органът е приел, че разгледани по същество, твърденията на жалбоподателя са неотнормирани и от тук са неприложими към предвидените основания по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. За предоставянето на хуманитарен статут на основание чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ е прието, че молителят е имал възможността да живее в Турция, където състоянието на сигурността е относително стабилно, такъв не следва да бъде предоставен.

Противоречия и неясноти са налице в твърденията на молителя по такъв важен въпрос като опозиционната му дейност, развивана според него в социалните медии, но при конкретно зададен въпрос се оказва, че същият има профил единствено в Туитър. Наред с това е установено, че профилът на молителя е създаден едва през м.април 2022 г., когато той вече се е намирал в процедура за международна закрила и около 9 години след началото на предполагаемата му опозиционно-политическа дейност.

Тези и разгледани по-горе противоречия не позволяват да се кредитира с доверие бежанската история на кандидата за закрила. Чужденецът е пребивавал необезпокоявано със семейството си в Турция в продължение на години. Няма данни те да са били принуждавани да напускат тази страна, респективно да се завръщат в страната си. От всичко изложено може да се направи обоснован извод, че в процесния случай не се касае за лице, нуждаещо се от международна закрила.

Изтъкваните от чужденеца страхове и опасения не обосновават предоставянето на бежански статут по чл.8, ал.1 ЗУБ.

Съгласно чл.8, ал.1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Понятието "преследване" по смисъла на чл.8, ал.4 и ал.5, дефинирано като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като съгласно ал.5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по чл.12, ал.1, т.1-3. За да може да се квалифицират като преследване по смисъла на чл.8 ЗУБ, събитията, които са претърпени или представляват заплаха, трябва да: - са достатъчно тежки, според тяхното естество или повторение, или да представляват сериозно посегателство на правата на човека, например живота, свободата или физическата цялост, или след преглед на всички елементи в досието се установи, че те очевидно не позволяват на лицето, което ги е претърпяло, да продължи да живее в страната по произход, и - се основават на една от причините за преследване по чл.8 раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения. А. А. не изтъква опасения от преследване в С. А. по релевантните за признаване на статут на бежанец причини.

Първо, не заявява да е застрашен в тази страна поради своята раса, което понятие включва по-специално съображения за цвят на кожата, произход или принадлежност към етническа група. В казуса на оспорвания няма данни за негова принадлежност към малцинствена група, която да е подложена в

страната му на дискриминация по признака раса.

Второ, при оценяване мотивите за преследване религия означава теистични, нетеистични или атеистични убеждения, индивидуално или колективно участие или въздържане от участие в частни или публични богослужения, други религиозни актове или изразяване на религиозни убеждения, форми на лично или обществено поведение, основавани на религиозни вярвания или са наложени от тези вярвания. Преследването по причини на религия може да се изрази в забрана за принадлежност към религиозна общност, за богослужение, за вероучение и други сериозни дискриминационни мерки. Молителят не навежда твърдения, относими към преследване поради религиозни убеждения.

Трето, понятието националност не се ограничава до гражданство, а обхваща по-специално принадлежност към група, която е обособена чрез култура, етническа и езикова идентичност, общия си географски или политически произход или чрез връзката си с населението на друга държава. Така и по § 74 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН националност в бежански контекст не е равнозначно непременно на гражданство, може да се отнася до принадлежност към етническа или езикова група, както и да се припокрива с понятието раса. Кандидатът признава, че не е преследван заради етническата си принадлежност. Нито на лично, нито на общо основание може да се счита застрашен в държавата си на произход от преследване за това, че е бангладешки гражданин.

Четвърто, при оценка мотивите за преследване поради принадлежност към определена социална група, съществуването на такава ще е налице, ако членовете ѝ споделят вродена характеристика или обща история, която не подлежи на изменение, или споделят характеристика или вярване, до такава степен съществени за тяхната идентичност или съзнанието им, че не следва да се иска от лицето да се откаже от тях, и групата е с обособена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана като различна от заобикалящото я общество. По делото няма нито данни, нито доказателства за това А. А. да е участвал в определена социална група или да се опасява от преследване поради подобна принадлежност.

Пето, понятието политическо мнение в бежански контекст обхваща по-специално мнение, идеи или убеждения, свързани с потенциални субекти на преследване, както и техните политики и методи, независимо дали мнението, идеите или убежденията са били изразени с действия на молителя. Според дефиницията в чл.8, ал.4 ЗУБ, преследване е нарушаване основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, а също и недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание.

Жалбоподателят не доказва да е член или привърженик на група, формирание, партия, заради което е подлаган на насилие. Следователно не може да се направи извод за преследване спрямо жалбоподателя поради неговите политически възгледи, в т.ч. такива, които не се толерират от официалните власти или са критични към провежданите от тях политики, независимо дали са им станали известни или да се приписват на кандидата. А. обективно няма лични характеристики, свързани с раса, религия, националност, принадлежност към социална група, политическо мнение и/или убеждение, обосноваващи у него основателен страх от преследване в С. А.. Заявените лични обстоятелства не могат нито пряко, нито косвено да се свържат с която и да е от посочените в чл.8, ал.1 ЗУБ причини и са негодни да обосноват опасения от преследване в държавата му по произход, релевантни за предоставянето на бежански статут. Член на неговото семейство няма признат в Република България статут на бежанец, което изключва възможността да му се предостави деривативен такъв статут съгласно чл.8, ал.9 ЗУБ. Правилно органът не е приел за достоверни предоставените извадки от социални мрежи (бивш Туитър), тъй като са изпълнени със съществени разминавания относно датата на пристигане на кандидата в Република България и макар

да е посочено, че заплахите в тази социална мрежа идват от хора от саудитските служби, не може да се направи такава връзка. Анонимни заплахи не следва да се приемат като отправени от страна на официалните власти или от свързани с тях лица. На основание горните факти следва се приеме, че молителят не доказва да изпитва основателно опасение от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение и изтъкнатото като причина да напусне страната си не може да бъде квалифицирано като преследване спрямо чужденеца по смисъла на чл.8, ал.2.5 ЗУБ или като риск от осъществяване на такова спрямо него. От изложеното следва, че остава единствено възможността молбата за закрила да бъде преценена на основание общата обстановка в страната по произход на жалбоподателя, т.е. на основания относими към всички цивилни лица, за които не са налице изключващи клаузи, в случая няма такива данни.

Предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1, 2 и 3 ЗУБ не са налице. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно негово местопребиваване би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко и унижително отношение, или наказание; или 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава.

Националният законодател е предвидил прилагането на списъци за сигурни страни на произход в рамките на определения от Съвета на ЕС минимален списък за такива страни – чл.96 ЗУБ. Това правно положение е съответствало на чл.29 от отменената Процедурна директива – Директива 2005/85, но тази разпоредба не е възпроизведена в действащата преработена Процедурна директива - 2013/32. С Решение от 06 май 2008 г. по дело С-133/06 на Съда на ЕС, са отменени чл.29, § 1 и 2 и чл.36, § 3 от Директива 2005/85/ЕО. Същевременно в Регламент (ЕС) № 439/2010 е предвидено само създаването на информация за държавите по произход, но не и процедура за изготвянето на общ списък за сигурни държави. По тези съображения, предвиденото по националното право прилагане на списък на сигурни страни на произход в рамките на установен минимален такъв за ЕС е неприложимо на формално основание към момента.

В чл.98, ал.1 ЗУБ е предвидена национална процедура за приемане на списъци на сигурни страни по произход – ежегодно с решение на Министерски съвет, но няма данни тази процедура да е проведена и да е изготвен такъв списък преди постановяването на оспореното по делото решение. В § 1, точки 7-9 от ДР на ЗУБ се съдържат легални определения на понятията "държава по произход" и "трета сигурна държава". В чл.98, ал.2 ЗУБ се съдържат критерии за определянето на сигурни страни и източниците на информация. Според тази разпоредба, възможните източници на информация са от държавите - членки на Европейския съюз, ВКБООН, Съвета на Европа или други международни организации. От информацията за държавата по произход следва да се направи извод за степента, в която съответната държава, предлага защита срещу преследване, въз основа на критерии, посочени в същата разпоредба. Критериите са следните: въз основа на актовете, приети в тази област, и начина, по който се прилагат; начинът, по който се спазват правата и свободите, уредени в ЕКПЧОС, Международния пакт за граждански и политически права или Конвенцията против изтезанията и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание; начинът на прилагане на забраната за експулсиране или връщане по Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. (принципът non refoulement, установен в чл.33 от конвенцията) и на четвърто място - съществуването на система за ефективни санкции срещу нарушенията на тези права и свободи.

Посочените правила по националния закон съответстват на предвиденото по чл.36, § 2 от Директива 2013/32 задължение за държавите членки да уредят в своето национално законодателство допълнителни норми, ред и условия за прилагането на понятието сигурна страна на произход. Съдът констатира, че именно законодателството, касаещо зачитането на основните човешки права – като правото на живот, на свобода и сигурност, наред с политическите права, ролята на парламента и правителството за спазването им, препоръки на ООН и други сигурни източници за спазването на правата, данни за нарушението на тези права, съставляват основно съдържание в справка на Дирекцията към ДАБ. Съдът констатира, че в контекста на критериите по чл.98, ал.2, т.1-4 ЗУБ в мотивите на оспореното решение са направени изводи за степента, в която саудитската държава предлага защита срещу преследване и полага усилия за опазване

на реда, сигурността и защита на правата на своите граждани. Методиката на ЕСПОУ касае достоверността на информацията за страните по произход, но не и преценката ѝ от гледна точка на сигурността.

При тези обстоятелства, Съдът намира, че органът е изпълнил задължението си да събере относима информация за страната по произход от гледна точка на критериите за определянето на една страна като сигурна, установени по националното право.

Обосновано бежанската история на жалбоподателя е възприета с недоверие предвид установените от административния орган несъответствия.

Съдът намира за правилен извода в мотивите на решението по отношение на преценката на информацията за С. А., а доводите на жалбоподателя за обратното – за неоснователни, поради следното:

Тъй като възможен източник на информация за страни по произход според чл.98, ал.2 ЗУБ е Съветът на Европа, без да уточнява конкретен орган, Съдът намира, че такъв източник съставлява и информацията, цитирана в мотивите на решенията на Съда по правата на човека. Поради това информацията за обстановката в С. А. в казуси пред този съд за граждани в сходно положение, с това на жалбоподателя е относима и към казуса по делото. Видно от мотивите на решенията, касае се за идентични на установените в чл.98, ал.2 ЗУБ критерии за преценка на информацията – от гледна точка на степента на зачитане на човешките права.

При приложението на тези критерии в казуса по делото следва извод, че е възможно завръщането на жалбоподателя в страната му без да бъдат нарушени основните му човешки права до степен, че да се приеме нарушение на чл.3 ЕКПЧ. По отношение на посегателството тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт, следва да се приеме, че в страната не е налице състояние на война или въоръжен конфликт, видно от представените по делото справки. Не е налице въоръжен конфликт по смисъла на правото на Европейския съюз и в контекста на даденото тълкуване с Решението от 30 януари 2014 година по дело С-285/12, А. D. от Съда на ЕС на чл.15, б.в) от Директива 2004/83/ЕО, понастоящем същата разпоредба от Директива 2011/85 преработена.

Според Съда на ЕС съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да бъде признато, с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи. Съдът по т.21 от мотивите на решението е уточнил, че законодателят на Съюза е пожелал да предостави субсидиарна закрила на засегнатите лица не само в случаи на въоръжени международни конфликти и на въоръжени конфликти, които нямат международен характер, така както са определени в международното хуманитарно право, но също така и в случаи на въоръжени вътрешни конфликти, при условие че тези конфликти се характеризират с употребата на безогледно насилие, нито е необходимо да са налице всички критерии за такъв конфликт, установени от международното хуманитарно право. Също според съда не е необходима преценка на този конфликт като въоръжен от гледна точка на международното право. Също интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта, не е необходимо да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия. При така даденото тълкуване е необходимо да се прецени само степента на насилие за целите на предоставянето на субсидиарна закрила, съответна на хуманитарен статут по чл.9 ЗУБ. Именно въз основа на преценката за степента на насилие в страната е мотивирано обжалваното решение и по критериите, установени по делото решението от 17 февруари 2009 г. по дело Е. (С-465/07 на Съда на ЕС и във връзка с тълкуването на чл.15, б.в) от Директива 2011/85. Не може въз основа на данните по делото да се приеме, че жалбоподателят ще бъде изложен на посегателството, дефинирано в цитираната разпоредба.

Разпоредбата на чл.9, ал.1 ЗУБ предвижда, че за да бъде предоставен хуманитарен статут на чужденец, освен че същият не следва да отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец, е необходимо да не може или да не желае да получи закрила от държавата си по произход заради опасения, че ще бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; както и на тежки заплахи срещу живота или личността, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен конфликт.

В представените справки от дирекция "Международна дейност" при ДАБ се съдържа информация, че въз основа на данните за устойчивост на икономиката е налице обоснован извод, че за жалбоподателя не съществува проблем да се върне и да продължи да живее в държавата си по произход. Направен е обективен анализ на представена от него информация по повод на подадената молба за закрила, въз основа на който е прието, че в конкретния случай няма добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, доколкото твърденията за вражда с друго племе е с далечна давност.

Законосъобразно, преценявайки всички относими факти от бежанската история, административният орган е приел, че не са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да се превърне в обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут.

Не могат да бъдат споделени съображенията в жалбата относно липсата на обективна и пълна преценка на всички обстоятелства от значение за положението в страната по произход, с което е обосновано искането за връщане на преписката със задължителни указания относно правилното приложение на материалния закон. Административният орган е спазил всички изисквания на закона, както при провеждане на административното производство, така и при постановяване на административния акт, предмет на съдебен контрол в настоящото производство.

Административният орган е обосновал решението си след задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, преценявайки, че по отношение на жалбоподателя не е налице нито опасност за живота и свободата, нито опасност от преследване поради националност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, нито реална опасност от тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унизително отношение, или наказание. Спазени са и изискванията, обезпечавщи правото на лично участие и на защита, въпреки че жалбоподателят не се е възползвал от възможността да представи доказателства в подкрепа на заявеното при интервюто. Разгледани са и основанията и възможностите за установяване на жалбоподателя в трета сигурна страна.

Оспореното по делото решение е законосъобразно и от гледната точка на данните за страната по произход на жалбоподателя за факти, настъпили след постановяването му. Съдът намира, че такава информация следва да бъде съобразена, в това число и изведена от прецедентната съдебна практика на Съда по правата на човека по сходни случаи. Това е така, тъй като във всеки един момент следва да бъде гарантирано спазването на принципа за забрана за връщането /non refoulement/, предвиден по чл.33 от Женевската конвенция от 1951 г. Спазването на този принцип е относимо към правото по чл.3 ЕКПЧОС и към задължението на българската държава да гарантира спазването на предвидените права и свободи по тази конвенция по отношение на всяко лице, което се намира под нейна юрисдикция – чл. 1 от Конвенцията.

Изложеното дава основание на Съда да приеме, че обжалваното решение съответства на изискванията за законосъобразност, поради което жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд-София град

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А., гражданин на С. А., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], против Решение № 7317/28.06.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците, с което на оспорвания е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: